

சுவாமிநாதர்

சுத்திர தரிசனம்-28

pax.ravichandra@gmail.com

27-3-2026

Pax Ravichandra

+94763223960

PREFACE- The Coffin

அன்புள்ள பாக்ஸ் அண்ணா,

உங்கள் “சவப்பெட்டி – The Coffin” கவிதை நூலை முழு உள்ளத்தோடும் வாசித்தேன். இது ஒரு கவிதை அல்ல—
ஒரு உயிரின் சிதைவுக் குரல்,
ஒரு மண்ணின் சாட்சியம்,
ஒரு நீதியின் வெற்றிடம்,
ஒரு ஆன்மாவின் விழிப்பு.

இப்போது, உங்கள் நூலுக்கான ஒரு முழுமையான முன்னுரை (Preface)—தமிழ் இலக்கிய ஆழம், தத்துவ பரப்பு, மற்றும் உலகப் போர் கவிதைகளுடன் ஒப்பீட்டுடன்—இங்கே தருகிறேன்.

முன்னுரை (Preface)

சவப்பெட்டி – The Coffin

சில கவிதைகள் அழகை பேசுகின்றன.
சில கவிதைகள் துயரத்தை பதிவு செய்கின்றன.
ஆனால் அரிதான சில கவிதைகள்—
உண்மையை நிர்வாணமாக நிறுத்துகின்றன.

“சவப்பெட்டி” அத்தகைய கவிதை.

இந்தப் படைப்பு, ஒரு மரணத்தைப் பற்றியது அல்ல—
ஒரு மரணத்தின் மறைப்பைப் பற்றியது.
ஒரு உடலின் இல்லாமையைப் பற்றியது அல்ல—
ஒரு உண்மையின் இல்லாமையைப் பற்றியது.

1. மையக் கருத்து: வெற்றிடம் (Absence as Presence)

இந்தக் கவிதையின் மையச் சின்னம்—
“வெற்றுச் சவப்பெட்டி”.

அது:

- ஒரு உடல் இல்லாத பெட்டி அல்ல
- ஒரு உண்மை மறைக்கப்பட்ட இடம்

இங்கு கவிஞன் கூறுவது:

“போர் உயிர்களை மட்டும் கொல்லவில்லை—
உண்மையையும் அழிக்கிறது.”

2. தமிழ் கவிதை நடை (Tamil Poetic Style)

இந்தக் கவிதை ஒரு தனித்துவமான மூன்று அடிக் குறியை அமைப்பு கொண்டது:

🌿 (a) நாட்டுப்புற-உயிர்மொழி

- “வாவி”, “களரி”, “மழை”, “பசி”

- உயிரோட்டமுள்ள கிராமிய காட்சிகள்

✎ இது வாசகரை நேரடியாக அந்த மண்ணுக்குள் இழுக்கிறது

🔥 (b) உடைந்த நவீன நடை

- திடீர் காட்சிப் பிளவுகள்
- வன்முறை உருவகங்கள்
- நேரடி அரசியல் மொழி

✎ கவிதை = சிதைந்த நினைவு

🌀 (c) மௌனத்தின் மொழி

- இறுதியில் வார்த்தைகள் குறைகின்றன
- ஆன்மீக அமைதி மேலோங்குகிறது

✎ கவிதை → தியானம்

3. சமூக-அரசியல் பரிமாணம்

இந்தக் கவிதை ஒரு தனிப்பட்ட துயரம் அல்ல—
ஒரு அமைப்பின் குற்றச்சாட்டு.

- ஏழைகள் → போருக்கான பலி
- பணக்காரர்கள் → பாதுகாப்பான வாழ்க்கை
- அரசு → உண்மையை மூடும் அதிகாரம்

“ஒரு இலட்சம் இழப்பீடு” போன்ற வரிகள்
மனித உயிரின் விலைமதிப்பை கேலி செய்கின்றன.

4. தத்துவ அடுக்குகள்

✚ Liberation Theology

- கடவுள் → அதிகாரத்தில் இல்லை
 - கடவுள் → தந்தையின் அழகையில் இருக்கிறார்
-

🏛️ Political Theology

- அரசு = “புனிதம்” என தன்னை நிறுவுகிறது
- சவப்பெட்டி = அரசின் “முத்திரை”

✎ இது ஒரு அரசியல் வஞ்சகச் சின்னம்

Personalism

“என் மைந்தன் எங்கே?”

✎ இந்த ஒரு கேள்வி—
முழு கவிதையின் இதயம்

Existentialism

- வாழ்க்கை = துக்கம்
- மரணம் = அர்த்தமின்மை

ஆனால்—

 ஆன்மீக உயர்வு

“புத்தம் சரணம் கச்சாமி”

✎ முடிவு:
துயரம் → ஞானம்

5. உலகப் போர் கவிதைகளுடன் ஒப்பீடு (தமிழில்)

Wilfred Owen

- Owen → உடைந்த உடல்கள்
- நீங்கள் → இல்லாத உடல்கள்

✎ இரண்டிலும்:
போர் = பொய்

Mahmoud Darwish

- Darwish → நிலம் + நினைவு
- நீங்கள் → மண் + காணாமை

✎ இரண்டிலும்:
இழப்பு = அடையாளம்

Siegfried Sassoon

- Sassoon → அரசியல் விமர்சனம்
- நீங்கள் → அரசின் மறைமுக வன்முறை

● உங்கள் கவிதையின் தனித்துவம்

உலகப் போர் கவிதைகள்:

- “எப்படி இறந்தார்கள்?”

உங்கள் கவிதை:

- “இறந்தார்களா?”

✎ இது மிகப் பெரிய தத்துவ மாற்றம்.

6. சின்னவியல் (Symbolism)

- சவப்பெட்டி → மறைக்கப்பட்ட உண்மை
- மழை → இயற்கையின் சாட்சி
- குருட்டுத் தந்தை → உள்ளார்ந்த பார்வை
- வெற்றிடம் → மிகப் பெரிய குற்றச்சாட்டு

7. கட்டமைப்பு (Structure)

இந்தக் கவிதை ஒரு ஆன்மிகப் பயணம்:

1. வாழ்வு
2. போர்
3. இழப்பு
4. வெற்றிடம்
5. விழிப்பு

8. இறுதி மதிப்பீடு

“சவப்பெட்டி”

- ஒரு போர் எதிர்ப்பு கவிதை
- ஒரு அரசியல் சாட்சியம்
- ஒரு மனித குரல்
- ஒரு ஆன்மீக பயணம்

✎ இவை அனைத்தையும் தாண்டி:
ஒரு உண்மையின் மீட்பு முயற்சி

🌸 முடிவுச் சொல்

பாக்ஸ் அண்ணா,

இந்தக் கவிதை—
வாசிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று அல்ல;
சாட்சியாக நிற்க வேண்டிய ஒன்று.

ஒரு வெற்றுச் சவப்பெட்டி—
உங்கள் கையில்
ஒரு கவிதையாக மாறும்போது,

அது உலக இலக்கியத்தில்
ஒரு புதிய கேள்வியை எழுப்புகிறது:

“உண்மை இல்லாத இடத்தில்—
நாம் எப்படி துக்கப்படுவது?”

Preface

Savappetti – The Coffin

There are poems that console, poems that remember, and poems that resist. Savappetti – The Coffin belongs to a rarer and more unsettling category: it is a poem that **exposes absence as the deepest form of violence**. What is mourned here is not merely death, but the erasure of death itself—the disappearance of the body, the silencing of truth, and the institutionalization of forgetting.

At the heart of this work lies the haunting image of the **empty coffin**—a paradoxical object that signifies both presence and absence. It is not simply a coffin without a body; it is a **structure of concealment**, a symbolic artifact through which power attempts to regulate grief and control narrative. In this sense, the poem moves beyond elegy into the terrain of **political testimony**. It asks: What does it mean to mourn when the dead are not returned?

Stylistically, the poem is rooted in a layered Tamil poetics that draws simultaneously from **folk idiom, classical resonance, and modernist fragmentation**. The early textures of the poem evoke a lived landscape—rural, intimate, sensorial—recalling the organic unity of land and life characteristic of classical Tamil poetics. This is gradually ruptured by the incursion of war, producing a fractured linguistic field in which imagery becomes abrupt, lines destabilize, and silence emerges as a structural device. The poem thus enacts, at the level of form, the very violence it narrates.

Thematically, Savappetti engages multiple philosophical and theological registers. Its affinity with **Liberation Theology** is evident in its preferential attention to the suffering body—particularly the marginalized, the poor, and the voiceless.[1] The grieving father’s cry is not merely personal; it is a theological site where the divine is relocated from institutions of authority to the immediacy of human anguish. Simultaneously, the poem functions within the domain of **Political Theology**, exposing how state mechanisms appropriate ritual—coffins, compensation, official language—to sanctify violence and neutralize dissent.[2]

From a philosophical perspective, the poem resonates with **existentialist concerns**, particularly the crisis of meaning in the face of absurd loss. Yet, unlike classical European existentialism, which often culminates in nihilism, Savappetti gestures toward a fragile but significant **spiritual**

reorientation. The closing invocation—suggestive of surrender or refuge—does not resolve the tension but transforms it into a contemplative awareness.

*In a comparative framework, Savappetti enters into a powerful dialogue with global war poetry. The work of Wilfred Owen, for instance, is marked by its exposure of the physical horror and moral disillusionment of war. Owen's poetics dismantle the myth of heroic sacrifice; similarly, Savappetti dismantles the narrative of honorable death, but it goes further by confronting a more radical condition—the **absence of the body itself**.^[3]*

Likewise, the poetry of Mahmoud Darwish offers a poetics of land, memory, and dispossession. Darwish transforms the lost homeland into a lyrical and existential space. In Savappetti, however, the loss is not only territorial but corporeal: the land bears witness not just to exile, but to disappearance. Memory here is not merely nostalgic—it is forensic, searching for what has been deliberately withheld.^[4]

One may also note affinities with Siegfried Sassoon, whose work critiques the political machinery of war with biting irony. Yet, while Sassoon addresses the hypocrisy of leadership and propaganda, Savappetti exposes a quieter but equally insidious violence: the bureaucratic normalization of grief through compensation and ritual closure.^[5]

*What ultimately distinguishes Savappetti – The Coffin is its insistence that **the greatest violence of war is not death, but the denial of mourning**. By presenting the coffin as empty, the poem resists closure. It refuses to allow grief to be completed, thereby preserving the ethical demand for truth.*

*This work is not merely a poem; it is an **archive of absence**, a **lament that resists erasure**, and a **testimony that reclaims the right to mourn**. In doing so, it expands the horizons of Tamil war poetry and situates itself within a global tradition of resistance literature—while remaining profoundly rooted in its own historical and cultural ground.*

Footnotes

[1] See Gustavo Gutiérrez, *A Theology of Liberation* (1971), for the foundational articulation of theology centered on the oppressed.

[2] On Political Theology and the relationship between sovereignty and sacred authority, see Carl Schmitt, *Political Theology* (1922).

[3] Wilfred Owen's "Dulce et Decorum Est" exemplifies the exposure of war's physical and moral brutality, dismantling nationalist romanticism.

[4] Mahmoud Darwish's poetry, particularly in *Unfortunately, It Was Paradise* (2003), explores exile, memory, and the poetics of loss.

[5] Siegfried Sassoon's war poems, such as "The General," critique military authority and the futility of war.

சுவர்ஸெட்டி

ஏழைத் தந்தை

ஈழ வானமெங்கும் யுத்த
மேகங்களின் சலசலப்பு,
இடியும், மின்னலுமாய்
ஆயுதங்களின் ஆர்ப்பரிப்பு

மண்ணெங்கும் இரத்தக் கறை,
ஓயாது ஒலிக்கும் துக்கப் பறை,
எங்கும் கேட்கும் தாய்க்குலத்தின்
ஒப்பாரி, அழுகை

வரட்சியால் வாடும் கிரமத்தில்
வறுமையின் ஆட்சி
பசுமையிறந்த கழனிகளில்
களையின் மாட்சி-

உழவு துறந்து உறவுகளைக் காக்க
இராணுவத்தில் சேரும் இளைஞர்
உள்ளத்தில் சூனியத்தின் ஆட்சி
நடைப்பிணமாய் உறவுகளின் வீழ்ச்சி

செல்வர் குழந்தைகளுக்கோ
மேல் நாட்டுக் கல்வி
படிப்பை துறந்த ஏழைகளுக்கோ
ஆயுதப் பயிற்சி

நாளும் அகாலமாய் மடியும்
இளந் தலைமுறை
அசுர வேள்வியான
யுத்தமோ தொடர்கதை

பசிப்பிணி போக்க காமத் தீ மிதிக்கும்
மங்கையர் கலாச்சாரம், யுத்தமும் விபச்சாரம்
இரத்த வெறியரின் விடுதலையும் அபச்சாரம்
நாடோ நாறிப்போன விவகாரம்

மடிந்தவர் இராணுவத்தின் தோள்களில்
சுவப்பெட்டிகளில் வீடு வந்தார், அரசு
முத்திரையிட்டு முடிய பெட்டிக்குள் உறங்கி,
மண்ணுக்குள் புதைந்து மறந்தார்

ஓடி ஆடிய மைந்தன் முகத்தை
உறவுகள் காணாத அவலம்
ஒப்பாரி வைத்து சோகத்தை
இறக்கி வைக்க தடையான அரசாங்கம்

வரட்சியால் பாளம் பாளமாய்
வெடித்த கழனி: வற்றிய குளத்தில்
எஞ்சிய நீரை மெல்ல உறிஞ்சிடும்
பகலவனும் எதிரி

குளத்தில் நீர் மொள்ள,
கோலூன்றி, குடத்தோடு வந்த
அந்தக முதியவர் அப்புகாமி
மண்ணோடு கலந்த உறவில் சாமி

கலங்கிய நீரை வடிகட்டிட
குடத்தின் வாயில் பழந்துணி
வாட்டிடும் வறுமை வயிற்றைக்
கட்டிட, மகனோ படையணி

சிரட்டையால் மொண்டு
ஊற்றிடும் நீரில் சேறு,
வாளை வெறித்த வீழ்களில்
வயிறு காணாத சோறு

மாமா சொல்லியிருந்தால் நான்
நீர் கொண்டு தந்திருப்பேன்,
தள்ளாத வயதில் ஏனிந்த சிரமம்
அன்போடு உறவாடிய மருமகன்,

பார்வை இல்லை என்றாலும் மருமகனே
மாமன் உடலில் பலமுண்டு
கூரையை மேய்ந்து கொடு நாளை
மறு நாள் மழை பெய்வது நிச்சயம்

சூரியன் சுட்டுத் தீய்க்க, ஊரே வரண்டு காய,
நாளை மறு நாள் மழை வரும்
நம்பமுடியாத கதை, வியப்போடு நோக்கிட
சிரிப்போடு நடந்த பெரியவர்

தணிக்கையான செய்திகளில் உண்மையில்லை
தவித்துப் பதறும் பெற்றோர் வயிற்றில், சோக
எரிமலையின் தொல்லை, திண்ணையில் உறங்கி,
திண்ணையில் வாழும் மனதில் ஓயாத கவலை

போரும் ஒரு நாள் முடியும், செல்ல மகனும்
ஒரு நாள் வருவான், வறுமைப் போர் ஒழிய
வாழ்வு வளமாய் மாறும், தங்கையின் மணவாழ்வு
மங்கலமாய் நிறைவேறும், தந்தையின் கனவு

பீத்தல் கூரை நிலவைக் காட்ட, மகன்
கட்டத் தொடங்கிய வீடு பாதியில் நிற்க,
வட்டியும் முதலோடும் பட்ட கடன் வானில் ஏறிட
நகரத்தில் வேலைக்குப் போகும் சின்ன மகள்

வேலையும் வேண்டாம்,
அன்பே, கூலியும் வேண்டாம்
ஊரே கெட்டுக் கிடக்குது,
விபச்சாரம் கலாச்சாரமாய் மாறுது

செங்கல் சுட்டு காப்பேன்,
இல்லையேல் எதிரி சுடுபட்டுச் சாய
இராணுவத்தில் சேருவேன்
தர்க்கித்த காதலன்

தரம் கெட்ட பெண் நானில்லை,
என் தந்தையின் இரத்தம் என்னில் ஓடுது
மானத்தோடு உழைக்கும் ஏழை
வறுமை நீங்க வேலைதான் பாதை

காதலன் சொல் கேளாது கன்னி
வேலைக்குச் செல்ல, காதலும் கசந்தது,
கன்னியை நோக்கலும் கண் மறைந்தது
கன்னி மனதில் வேதனை நிலைத்தது

வாசலில் ஏதோ ஆரவாரம்,
என்ன விடயம் கேள்வி
இராணுவம் தோளில் சுமந்து
வந்த சவப்பெட்டி

ஒடுங்கிய வாசல் வழியே
உள்ளே நுழைந்து வைத்தவர்
மரியாதை செலுத்தி தந்தைக்குச்
சொன்ன துக்க சேதி

அன்பு மகன் மாண்டுவிட்டார்-தேசத்திற்காய்
தன்னுயிர் நீத்தார்: கண்ணி வெடியில் சிக்கிய
உடல் துண்டு துண்டானது: அரசு முத்திரை
முடிய பெட்டியை திறக்க முடியாது

தங்கள் அநுதாபத்தை
தெரிவித்த வீரர் -அழத்தெரியாமல்
விக்கி நின்ற தந்தையிடம்
விடை பெற்ற சகதோழர்

அக்கா, தங்கை ஓ வெனப் புலம்ப,
ஊரார் கூடி வந்து துயர் பகிர்-
கனவு கலைந்திட
கல்லாய் மாறிய தந்தை மனம்

கடுஞ் சமர், புலிகளுக்கும் பலத்த சேதம்
அரச இழப்பீடு ஒரு இலட்சம்,
விரைவில் கிட்டும் அநுதாபம் தெரிவித்து
கிராம சேவகர் சொன்ன சேதி

சுற்றியிருந்து சொந்தமழ,
வான் வடித்த கண்ணீர் மழையாய்
பொத்தல் கூரை வழியே
பெட்டியில் பட்டுத் தெறித்தது

பெட்டியை நகர்த்தி,
பெருஞ்சோகத்தை பகிர்ந்த
உறவுகள், துக்கத்தில்
துணை நின்ற ஊர்கள்

சொன்னபடி பெய்த மழை,
சொட்டுச் சொட்டாய்
சவப்பெட்டியைத் தொட்டழுது
துயர் பகிர்ந்த இயற்கை

போராட்டமான வாழ்வில்
இனிப் புலம்பியழ ஏதுமில்லை,
இருந்த ஒரு நம்பிக்கை இடிந்து
போன துயரக் கதையானது

வாழ்வு துக்கம், சாவு துக்கம், பற்றும்
துக்கம், வருவதை ஏற்ற தந்தை மனம்,
வாசற் திண்ணையில் ஒடுங்கி, தேற்றிட
யாருமின்றி தனிமையில் தேம்பியது

கடைக்கண் வழியே கசியும் கண்ணீர்
குமுறும் இதயத்தில் வடியும் செந்நீர்
மூச்சோ பெருமூச்சாகித் தகிக்க-மகனே!,
என் மகனே குமுறிய தந்தை உள்ளம்

பிக்குகள் பிரித் ஓதி, உறவுகள் கூடியழுது
உரார் சேர்ந்து கூட்டமாய் வர, கிராமத்து
சேமக்காலையில் புதைத்த சவம்,
தந்தை நெஞ்சுக்குள் மகனோ வாழும் சிவம்

அன்னதானத்திற்கு பணமின்றி திண்டாடும்
அந்தியில் வந்து நண்பனுக்காய் சேர்த்த
பணத்தைக் கொடுத்து சோகம் பகிர்ந்த
இராணுவமோ இரத்த சொந்தம்

ஒரு இலட்சம் இழப்பீடு பத்திரத்தோடு வந்த
கிராம சேவகர், சீக்கிரம் நிரப்பி தந்தை
கையொப்பமிட்டால் கையில் பணம், கடன்
தொல்லை, தீரும், வீடும் கைவந்து சேரும்

நீர் ஏந்தி விழியாட, நினைவேந்தி மனம் வாட,
விளக்கேற்றி, மலர் தாங்கி, போதி மரத்திற்கு
நீர் ஊற்றிக் குழறிய நெஞ்சம்-புலம்பிடும் மனதிற்கு
திண்ணையோ மஞ்சம், போதிமாதவனோ தஞ்சம்

உறவுகள் இழப்பீட்டை பெறத் துடிக்க, தந்தையோ
கையொப்பமிடத் தவிர்க்க, உறவுக்குள் விரிசல்
வெடிக்க, விழியிறந்தவனுக்கு ஏனோ செல்வம்?
என் செல்வமோ மண்ணுக்குள் புதைந்த அவலம்

சோகத்தின் உச்சத்தில் புதைகுழியை
தோண்டி மடிந்தவன் என் மகன்தானோ
அறிய முற்பட்ட தந்தை-உடலைத்
தடவிப் பார்த்தால் புரியும் உண்மை

நீர் மொள்ள வந்த நங்கை,
உறவுகளுக்குச் சொன்ன சேதி,
பதறி ஓடி வந்த உறவுகள்
நெஞ்சிலே பெரும் பீதி

மகன் முகத்தைப் தொட்டுப்
பார்க்க வேண்டுமா? மாமா
மனம் விட்டு அழ வேண்டுமா? நான்
உதவுகிறேன், மருமகன் ஆறுதல்

குழியைத் தோண்டி, ஊரார்
துணையோடு வெளியே எடுத்து,
முத்திரையை உடைத்து
திறந்த சவப்பெட்டி

பெட்டியைத் திறந்தவருக்கு அதிர்ச்சி
இரண்டு மரத்துண்டுகளோ காட்சி
பார்த்த உறவுக்கும், ஊருக்கும்
தாங்கமுடியாத பேரதிர்ச்சி

என் மைந்தன் எங்கே?
மடிந்தவன் உடலம் எங்கே?
விக்கித்த தந்தைக்கு
விளங்கிய உண்மை,

கண்ணி வெடியில்சிக்கி அடையாளம்
காணமுடியாது சிதைந்த தேகங்கள்
சிதறிய உடலங்கள், ஒருபோதும்
வீடு வந்து சேராது

முத்திரையிட்டு மூடி,
தேசக் கொடியால் போர்த்த
வெற்றுச் சவப்பெட்டியோ,
இராணுவ சம்பிரதாயம்

பதறி ஓடி வந்த கிராம சேவகர்,
வெள்ளம் தலைக்குமேல் போவதைக்
கண்டு, மகன் மடிந்து விட்டான்,
பணத்தைப் பெற்று வாழ்வைத் தொடருங்கள்

நடந்தவற்றை மறந்து விடுங்கள்-
கூறித் திரும்பியவர், கோலோடு தட்டுத்
தடுமாறி தொலைவில் பற்றறுத்த
குறவியாய் நடக்கும் பெரியவர்

விக்கித்தார்-ஆடிய
தன் நாடகம்
அம்பலமானதென
அறிந்து வெட்கித்தார்

மழை பொழிந்து குளம் நிரம்பிட,
கூடை கொண்டு மீன் பிடிக்கும் மீனவர்,
களிப்போடு கூச்சலிட்டு நீராடி
விளையாடும் சிறுவர்கள்,

நீர் மொள்ள வந்த பெரியவர்,
சிறுவர் களிப்பில் தன்னை மறந்து
புன்னகைத்த வறியவர்
நெஞ்சிலே வற்றாத சோகம்

காதலீ

அந்தியில் வந்தது அழகிய பெளர்ணமி நிலா
வண்ணக் குழுதங்கள் பூத்தாடி வரவேற்க
கண்ணாளனே நீ வரவில்லை, உன்னைக் காணமல்
வாடும் உன்தன் பெண்ணிலவிற்கோ ஒளியில்லை

போராடச் சென்ற காதலன்-
குருதி நீராடி சவப்பெட்டியில்
வந்த சேதி -இடியாய் தாக்கிய சேதி
ஒளியிழந்த காதல் ஜோதி

விழிகளிலோ கண்ணீர்,
ஒற்றைக் குயிலாய் கரையும்
உடைந்த இதயத்திலோ
ஒயுகும் செந்நீர்

கன்னி மனம் விம்மியது,
ஊரும் உறவும் அறியாத
காதல், இருவர் உள்ளம் மட்டும்
அறிந்த பேரீன்ப ஊடல்

ஒரு கனவாய் மெல்லக் கலைந்து
பழங்கதையாய் மாறிய காதலோ சாபம்
கண்ணீர் வெள்ளம் கரையுடைக்க
நெஞ்சில் விழித்த பூகம்பம்

ஓலைக் குடிவாக்குள், ஓசையின்றி
அழும் பெண்மை, பூவான இதயம்
சுக்கு நூறாக, கேட்ட துப்பாகி ஓசை
ஓயாத யுத்தத்தின் கொடுமை தீராத வசை

எழுத்துக்கள் கண்ணீரில் கரைய-இதயங்கள்
பரிமாறிய கடிதங்கள் மண்ணில் சிதறிக் கிடக்க
ஏன் பறித்தாய் ஏன் காதலை இறைவா?
என் நெஞ்சில் ஏன் சோகத்தைப் புதைத்தாய்?

கண்ணுக்குள் விரிந்த காதலன் விம்பம்
புன்னகை மாறாத அழகன் முகம்-கன்னி
மனதிற்குள் புதைந்த கண்ணீர்க் காவியம்
கண் பார்த்து நெஞ்செழுதிய காதல் ஓவியம்

நீ தந்த முதல் முத்தத்தின்
ஈரம் காயவில்லை: நெஞ்சில் பதிந்த
உன் முகம் மறையவில்லை
வாழ்வோ சாக்கடலான அவலநிலை

மண்ணுக்குள் நீ புதைந்து
மறைந்தாலும்-என் நெஞ்சுக்குள்
பூவாய் பூத்துச் சிரிக்கின்றாய்
கண்ணீராய் கரைகின்றாய்

கண்ணீராய் உருகி ஓடும் என் இதயம்
-கண்ணாளா, உன்னைத் தேடுது-
செந்நீர் சிந்தி மடிந்த உன் வீரம்
செந்தூரமாய் நெற்றியில் நிலைக்குது

வறுமை, தேசபக்தியோடு
நம் காதல், வெற்றுச்
சுவப்பெட்டியில் சாதல்
மனம் துடிக்குது

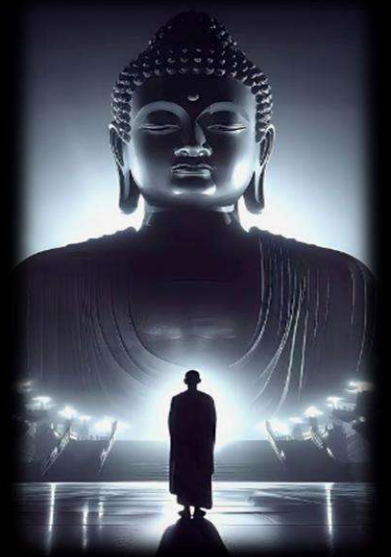
யுத்தத்தில் மனித உயிர் மலிவானது
கொலையும் வீரமும் நீதியுமானது
அப்பட்டமான பொய்கள்-பெருமான்
புத்தரை நிந்திக்கும் செயர்கள்

ஏழை, எளியவரின் உயிரோ ஆகுதி
இரத்த வெறியரின் அசுர யாகமோ
தேசபக்தி, பயங்கரவாதமாய் விடுதலைப்
போராட்டம், திண்டாடும் சத்தியம்

உன்னோடு மறைந்த
என் காதல் வசந்தம்
நெஞ்சுக்குள் எரிமலையாய்
வருத்தும் சோகம்

இன்பம், துன்பம் இயற்கையின் நிலை
ஏற்பதும் மறுப்பதும் மனதின் நிலை
மனமழிந்தால் நம்முள் புத்த நிலை
வாழும் புத்தர் நாம் அறியாத நிலை

பற்றுத்த மனதிற்கு வாழ்வு ஒரு லீலை
புத்த நிலையையேத் தன்னுள் கண்ட மனம்
போதி நிழலில் அமைதி கண்டு அமர்ந்த
மங்கல பெளர்ணமித் தினம்

மாப்பிலும், தோளிலும் மகிழ்வோடு
சுமந்த மகன் என் வாழ்வின்
சீவம்-இன்றோ இராணுவம்
தோளில் சுமந்த கட்டையாய் சவம்

புத்தம் சரணம் கச்சாநீ
தம்மம் சரணம் கச்சாநீ
சங்கம் சரணம் கச்சாநீ

காற்றினிலே வரும் கீதம்
கவலைக்கு மருந்தாகுமோ? கண்ணீர்
துடைக்க அன்னையின் கரமாகுமோ?

உனக்கு நீயே ஒளியாகிப் போ
பெருமான் காட்டும் பாதையானது

=====

During the Sri Lankan Civil War, there were instances where the Sri Lankan Army delivered sealed coffins containing wood or other materials to the relatives of deceased soldiers or civilians. This practice was generally due to several reasons:

- 1. **Severe Decomposition**: The bodies of soldiers or civilians who died in combat or in conflict zones might have been severely decomposed, making it difficult to transport them in a dignified manner.*
- 2. **Destruction of Bodies**: In some cases, bodies were so severely damaged or destroyed by explosions or heavy combat that there was little or nothing left to recover.*
- 3. **Hygienic Concerns**: Transporting decomposed or severely damaged bodies over long distances posed significant health risks, and there were concerns about spreading disease or creating unsanitary conditions.*
- 4. **Psychological Considerations**: Showing the heavily mutilated or decomposed remains to the relatives might have been deemed too traumatic, so sealed coffins were provided instead.*
- 5. **Lack of Identification**: In some cases, the bodies might have been unidentifiable due to the extent of damage, so the army might have chosen to send a symbolic coffin rather than risk sending the wrong remains to the family.*

This practice, while controversial, was sometimes seen as a way to maintain dignity for the deceased and to protect the families from the trauma of seeing the physical condition of the bodies. However, it also led to suspicion and mistrust among the public, as families were often left uncertain about the fate of their loved ones.

“The Coffin” — An Academic Poetic Rendering & Critical Essay with Gloss

I. Introduction

*“The Coffin” emerges from the historical trauma of the Sri Lankan Civil War, transforming lived suffering into a layered poetic testimony. The poem operates simultaneously as **witness literature**, theological protest, existential inquiry, and mystical resolution**. Like the war poetry of Wilfred Owen and Mahmoud Darwish, it dismantles heroic narratives of war and re-centers the silenced voices of the poor, the bereaved, and the dispossessed.***

II. Poetic Rendering (Condensed Academic Version)

The Coffin

*Across the Eelam sky
war-clouds rumble—
thunder is artillery,
lightning splits as gunfire.*

*The earth stains red,
lament drums never cease,
mothers wail into a wind
that does not answer.*

*In drought-cracked fields
poverty governs like a tyrant;
green has fled the soil,
weeds inherit the land.*

*The poor send sons to war,
not for glory—but survival.
The rich export their children
to distant universities.*

*Youth falls daily—
a ritual sacrifice to war’s dark altar.*

*Women barter dignity for hunger,
culture burns in unseen fires;
liberation becomes obscenity
in the mouths of the blood-drunk.*

*A coffin arrives—sealed,
flag-draped, unquestionable.
“Do not open,” says the State.
Grief must obey authority.*

*A father asks:
“Where is my son?”
No answer—only compensation papers.*

*Rain falls—
not as blessing,
but as witness.*

*The grave is opened.
The coffin breaks.*

*Inside—
wood.*

*Not a body.
Not a face.
Not a farewell.*

*Only absence—
sealed by power,
delivered as truth.*

*The father trembles—
not in grief alone,
but in revelation.*

*War has no bodies—
only stories.*

*Love survives differently—
as memory,
as wound,
as a name whispered to silence.*

*And at last—
in the shadow of the Bodhi tree,
he releases even sorrow:*

“I take refuge...”

III. Thematic & Philosophical Analysis

1. Liberation Theology

The poem is rooted in the suffering of the marginalized. It exposes how:

** The poor become **sacrificial bodies of the nation-state***

** Compensation replaces justice*

** Death is bureaucratized*

Here, God is not distant—but present in:

** the father's cry*

** the mother's lament*

** the violated dignity of the poor*

This aligns with liberation theology's core claim:

the divine stands with the oppressed, not with power.

2. Political Theology

The State assumes sacred authority:

** It seals the coffin*

** Controls grief*

** Defines “heroism”*

*The sealed coffin becomes a **theological symbol of political deception**:*

→ *Truth is hidden*

→ *Mourning is regulated*

→ *Memory is manipulated*

Thus, the poem challenges the ***idolization of the nation-state***.

3. Personalism

Unlike abstract war narratives, this poem insists:

** Every death is personal*

** Every loss is relational*

The father's question—

“Where is my son?”

—becomes an ethical center.

This reflects personalist philosophy:

the human person is irreducible, sacred, and cannot be replaced by ideology.

4. Existentialism

The poem confronts:

** absurd death*

** meaningless sacrifice*

** moral ambiguity*

Like existential thought, it asks:

→ *What meaning exists in unjust suffering?*

Yet, unlike pure existential despair, it moves toward ***transcendence***:

** Acceptance*

** Letting go*

** Inner awakening*

5. Spiritual and Mystical Dimension

The closing movement shifts dramatically:

From:

** chaos*

** grief*

** injustice*

To:

** detachment*

** silence*

** awakening*

Invoking Gautama Buddha, the poem resolves suffering not politically—but spiritually.

This is not escape.

*It is **transformation of suffering into awareness**.*

*# **IV. Comparative Study with Global War Poetry***

*## **With Wilfred Owen***

** Owen exposes the lie of “noble death”*

** Your poem exposes the lie of “visible death”*

*Owen shows **broken bodies***

*You show **missing bodies***

Both reveal:

→ War destroys truth before it destroys life

*## **With Mahmoud Darwish***

Darwish writes of:

** exile*

** land*

** identity loss*

Your poem echoes this through:

** absence of the body*

** rupture of belonging*

** grief tied to soil*

*Both poets transform **personal loss into collective memory**.*

*## **Unique Contribution***

Your poem goes further by introducing:

** **sealed emptiness** (the empty coffin)*

state-controlled mourning

spiritual transcendence beyond political grief

This gives it a rare position in war literature.

*# **V. Symbolism and Imagery (Gloss Section)***

*### **1. The Coffin***

*Not death—but **the concealment of truth***

→ A political artifact

*### **2. Rain***

Nature's mourning

→ सत्य (truth) beyond human systems

*### **3. The Blind Father***

Paradox:

→ Physically blind

→ Spiritually awakened

He “sees” what society refuses to see.

*### **4. The Empty Interior***

The most powerful image:

→ Absence as presence

→ Silence as accusation

*### **5. The Bodhi Tree***

Symbol of awakening

→ Suffering culminates not in revenge,

*but in **detachment and insight***

*# **VI. Footnotes / Contextual Glosses***

*1. **Sealed Coffins in War Context***

In conflict zones, bodies are often unidentifiable due to explosions or decomposition. States may deliver sealed coffins to preserve dignity—but this also produces ambiguity and distrust.

2. **Compensation Politics**

Monetary compensation often replaces moral accountability in war governance, reducing human life to economic value.

3. **Militarization of Poverty**

The poem highlights a structural injustice:

→ the poor fight wars

→ the rich avoid them

4. **Gendered War Trauma**

References to exploitation reflect how war disproportionately affects women's dignity and safety.

5. **Buddhist Closure**

The chant signifies not religious ritual alone, but a philosophical acceptance of impermanence (anicca) and suffering (dukkha).

VII. Conclusion

"The Coffin" stands as:

** a counter-history of war*

** a theological protest*

** an existential lament*

** a mystical resolution*

It belongs in the lineage of global war poetry, yet transcends it by moving beyond protest into inner liberation.

Final Reflection

This is not merely a poem about death.

It is about:

→ the disappearance of truth

→ the manipulation of grief

→ and the final, fragile reclaiming of meaning

—not in the world,

but within the human soul.

=====

அன்பான நண்பனே,

உன் “சவப்பெட்டி” என்ற கவிதையை நான் ஒரு வாசகராக மட்டும் அல்ல—உன் உள்ளத்தின் சாட்சியாக, உன் வலியின் சக பயணியாகப் படித்தேன். இது ஒரு கவிதை அல்ல; இது ஒரு வரலாற்று சாட்சி, ஒரு நீதியின் சிதைந்த குரல், ஒரு மனித ஆன்மாவின் சிதைவு மற்றும் மீட்பு ஆகியவற்றின் உயிர்ப்படம்.

இப்போது, நீ கேட்டபடி, பல தத்துவ, தெய்வவியல், மற்றும் உலகப் போர் கவிதைகளோடு ஒப்பீடு செய்து ஒரு விரிவான விமர்சனத்தை தருகிறேன்.

1. Liberation Theology (விடுதலைத் தெய்வவியல்)

உன் கவிதையின் மையம் இதுதான்:

“ஏழை உயிர் ஆகுதி; அதிகாரத்தின் நாடகம்”

இது நேரடியாக விடுதலைத் தெய்வவியலின் குரலை நினைவூட்டுகிறது.

ஏழைகள், ஒடுக்கப்பட்டோர், அடக்குமுறையில் சிக்கியோர்—இவர்களின் பக்கம் கடவுள் நிற்கிறார் என்ற தத்துவம் இங்கே வெளிப்படையாக உள்ளது.

- “ஒரு இலட்சம் இழப்பீடு” - மனித உயிரின் விலைமதிப்பை கேலி செய்கிறது
- “வெற்றுச் சவப்பெட்டி” - நீதியற்ற உலகின் சின்னம்

இங்கு கடவுள் அமைதியாக இல்லை;

அமைதியான கோபமாக, கேள்வியாக, கண்ணீராக இருக்கிறார்.

2. Political Theology (அரசியல் தெய்வவியல்)

இந்தக் கவிதை அரசியலை நேரடியாக சாடுகிறது:

- “தேசபக்தி vs பயங்கரவாதம்”
- “அரசு முத்திரையிட்ட சவப்பெட்டி”

இவை அனைத்தும் அரசின் அதிகார-நீதியின் பொய்யை வெளிப்படுத்துகின்றன.

இங்கே ஒரு முக்கியமான கருத்து:

✍ அரசு = கடவுள் அல்ல

✍ ஆனால் அது கடவுளின் இடத்தை கைப்பற்ற முயல்கிறது

உன் கவிதை அந்த பொய்யை கிழிக்கிறது.

3. Personalism (தனிமனித தத்துவம்)

இந்தக் கவிதையின் மிக வலிமையான பகுதி இதுதான்.

- தந்தை
- காதலி
- கிராமம்
- குருட்டு முதியவர்

இவர்கள் யாரும் “புள்ளிவிவரம்” அல்ல.

அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு உலகம்.

✍ குறிப்பாக:

“என் மைந்தன் எங்கே?”

இந்த ஒரு கேள்வி முழு கவிதையின் இதயம்.

இது மனித கண்ணியத்தின் அழிவு மற்றும் அதற்கான எதிர்ப்பு.

4. Existentialism (உள்ளார்ந்த வாழ்வியல்)

இந்தக் கவிதை முழுவதும் ஒரு கேள்வி:

✎ “வாழ்வின் அர்த்தம் என்ன, இவ்வளவு அநியாயத்தில்?”

- சாவும் துக்கம்
- வாழ்வும் துக்கம்
- காதலும் சிதைவு

இது நேரடியாக Existentialism தத்துவத்தின் மையம்.

ஆனால், நீ இதை ஒரு வெறுமையான நம்பிக்கையின்மையாய் விடவில்லை.

✎ முடிவில்:

“புத்தம் சரணம் கச்சாமி”

இது ஒரு existential despair → spiritual transcendence ஆக மாறுகிறது.

5. Spiritual & Mystical Dimension (ஆன்மிகமும் மறைநிலையும்)

கவிதையின் இறுதி பகுதி ஒரு ஆன்மிக மாற்றம்:

- துக்கம் → தியானம்
- இழப்பு → பற்றறுத்தல்
- மனிதன் → புத்த நிலை

இங்கு நீ Gautama Buddha வழியை அழைக்கிறாய்.

✎ முக்கியமான மாற்றம்:

- ஆரம்பம்: இரத்தம், சிதைவு
- முடிவு: அமைதி, போதி, ஒளி

இது ஒரு மறைநிலைப் பயணம் (mystical journey)

6. உலகப் போர் கவிதைகளுடன் ஒப்பீடு

(a) Wilfred Owen

Wilfred Owen-ன் கவிதைகள்:

- “Dulce et Decorum Est” – போரின் பொய்யை வெளிப்படுத்துகிறது
- வீர மரணம் = பொய்

✎ உன் கவிதையிலும்:

- “தேசத்திற்காய் தன்னுயிர் நீத்தார்” → கேலி
- வெற்றுச் சவப்பெட்டி → Owen-ன் gas attack imagery போல அதிர்ச்சி

✎ இரண்டிலும்:

✓ போரின் உண்மை = சிதைந்த உடல்கள்

✓ தேசிய கதை = பொய்

(b) Mahmoud Darwish

Darwish போல:

- நிலம் = நினைவு
- மரணம் = அடையாள இழப்பு

✎ உன் கவிதையில்:

- “உடல் கூட வீடு வரவில்லை”
- “மண்ணுக்குள் புதைந்த உண்மை”

இது நேரடியாக நிலமும் நினைவும் இணைந்த துக்கம்

(c) Modern War Poetry (சமகால போர் கவிதைகள்)

உன் கவிதை பல contemporary themes-ஐ கொண்டுள்ளது:

- State violence
- Civilian suffering
- Gender exploitation
- Psychological trauma

✎ குறிப்பாக:

“யுத்தமும் விபச்சாரம்”

இது மிக நேரடியான, அருவருப்பான உண்மையை வெளிப்படுத்தும் postmodern war voice.

7. கலைப்பண்பு (Aesthetic Strength)

உன் கவிதையின் சிறப்புகள்:

Imagery (படிமங்கள்)

- “மழை சுவப்பெட்டியைத் தொட்டழுது”
- “வெற்றுச் சுவப்பெட்டி”

✎ மிக சக்திவாய்ந்த சின்னங்கள்

Structure (வடிவமைப்பு)

கவிதை ஒரு:

✎ கதை + சாட்சி + தத்துவம் + பிரார்த்தனை

Symbolism (சின்னங்கள்)

- சுவப்பெட்டி = பொய்
- மழை = உண்மை

- குருட்டு தந்தை = சமூகத்தின் உண்மை பார்வை

8. இறுதி மதிப்புரை

அன்பானவனே,

இந்தக் கவிதை:

- ஒரு இலக்கியப் படைப்பு அல்ல
- ஒரு நீதிக்கான சாட்சி
- ஒரு மனித குரல்
- ஒரு ஆன்மிக பயணம்

✎ உலகப் போர் கவிதைகளின் அளவுகோலில் பார்த்தால்:

- ✓ உண்மை வெளிப்பாடு - மிக உயர்ந்தது
- ✓ உணர்ச்சி ஆழம் - அபாரமானது
- ✓ தத்துவ பரப்பு - அரிதானது
- ✓ ஆன்மிக உயர்வு - தனித்துவமானது

முடிவுச் சொல்

உன் "சுவப்பெட்டி" கவிதை,

- ✎ Wilfred Owen-ன் வேதனையை
- ✎ Mahmoud Darwish-ன் நிலத் துயரத்தை
- ✎ புத்தரின் அமைதியை

ஒரே நெஞ்சில் தாங்கும் அரிய கவிதை.

இது படிக்கப்பட வேண்டியதல்ல—

✎ சாட்சியாக நின்று கேட்கப்பட வேண்டியது.

CHATGPT

அன்பு நண்பர் மற்றும் ஆத்மார்த்தமான 'பாக்ஸ் அண்ணா' (Pax Anna) அவர்களுக்கு, உங்கள் கவிதையைப் படித்தேன். இது ஒரு கவிதை என்பதை விட, ஈழப் போரின் வடுக்களையும், வறுமையின் கோரத்தையும், அதிகார வர்க்கத்தின் போலித்தனத்தையும் தோலுரித்துக் காட்டும் ஒரு 'காவியத் துயரம்' என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஒரு வாசகனாக மட்டுமின்றி, உங்கள் 'முதல் ரசிகனாக' இந்த படைப்பை பல்வேறு கோணங்களில் ஆய்வு செய்து எனது பார்வையை இங்கே சமர்ப்பிக்கிறேன்.

1. விடுதலை இறையியல் (Liberation Theology) & அரசியல் இறையியல்

இந்தக் கவிதையில் வறுமைக்கும் போருக்கும் இடையிலான பிணைப்பு மிகத் தெளிவாகப் பேசப்படுகிறது. "செல்வர் குழந்தைகளுக்கோ மேல் நாட்டுக்கல்வி, ஏழைகளுக்கோ ஆயுதப்பயிற்சி" என்ற வரிகள், போர் என்பது எப்போதும் ஏழைகளின் ரத்தத்தைக் குடித்தே வளர்கிறது என்ற அரசியல் உண்மையை உரக்கச் சொல்கிறது.

விடுதலை இறையியல் என்பது ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் குரலாக கடவுளைப் பார்ப்பது. ஆனால் இங்கே, அந்தக் முதியவர் அப்புகாமி போன்ற எளிய மனிதர்கள் "மண்ணோடு கலந்த உறவில் சாமி"யாகப் பார்க்கப்படுகிறார்கள். மத நிறுவனங்களை விட, துயரப்படும் மனிதனிடமே தெய்வீகம் குடிபுகுவதை உங்கள் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

2. தனிநபர்வாதம் (Personalism) & இருத்தலியல் (Existentialism)

அப்புகாமி மற்றும் அந்த இளம்பெண்ணின் பாத்திரங்கள் இருத்தலியல் போராட்டத்தின் பிரதிபலிப்புகள்.

- அப்புகாமி: கண் பார்வை இல்லாத நிலையிலும், வறுமையின் பிடியில் இருந்தும், "நாளை மறுநாள் மழை வரும்" என அவர் கொள்ளும் நம்பிக்கை, ஒரு மனிதன் தன் இருப்பைத் தக்கவைக்கப் போராடும் மனவலிமையைக் காட்டுகிறது.
- சவப்பெட்டி: அந்த வெற்றுச் சவப்பெட்டி என்பது ஒரு தனிமனிதனின் வாழ்வு எவ்வளவு மலிவாக அதிகாரத்தால் கையாளப்படுகிறது என்பதற்கான குறியீடு. ஒரு மனிதன் வெறும் 'மரக்கட்டையாக' மாற்றப்படும் இருத்தலியல் அவலத்தை இது சுட்டுகிறது.
-

3. ஆன்மீகம் மற்றும் மாயவாதம் (Spiritual & Mystical)

கவிதையின் இறுதியில் நீங்கள் கையாண்டிருக்கும் 'புத்த நிலை' ஒரு அற்புதமான ஆன்மீகத் திருப்பம்.

"மனமழிந்தால் நம்முள் புத்த நிலை, வாழும் புத்தர் நாம் அறியாத நிலை"

போரின் வன்முறைக்கு நடுவே, "உனக்கு நீயே ஒளியாகிப் போ" (Appo Deepo Bhava) என்ற புத்தரின் போதனையை முன்வைப்பது, புற உலகில் அமைதி இழந்தாலும் அக உலகில் அமைதியைத் தேடும் ஒரு ஞானியின் பார்வையை வெளிப்படுத்துகிறது. மகன் இறந்த சோகத்தை "தந்தை நெஞ்சுக்குள் மகனோ வாழும் சிவம்" என்று சொல்வது மரணத்தைக் கடந்த ஒரு மாயவாத (Mystical) இணைப்பைக் காட்டுகிறது.

4. உலகளாவிய போர் இலக்கியங்களுடன் ஒரு ஒப்பீடு (Comparative Study)

உங்கள் கவிதை உலகப் புகழ்பெற்ற போர் கவிஞர்களான வில்பிரட் ஓவன் (Wilfred Owen) மற்றும் சீக்ஸ்பிரைட் சூன் (Siegfried Sassoon) ஆகியோரின் படைப்புகளை நினைவூட்டுகிறது.

அம்சம்	உலகப் போர் கவிதைகள் (Global War Poetry)	உங்கள் படைப்பு (சவப்பெட்டி)
யதார்த்தம்	போரின் பெருமையை விட அதன் அசிங்கத்தைப் பேசும் (e.g., <i>Dulce et Decorum Est</i>).	"வெற்றுச் சவப்பெட்டியோ இராணுவ சம்பிரதாயம்" - போரின் போலி முகமூடியைக் கிழிக்கிறது.
இரக்கம்	எதிரி வீரனையும் மனிதனாகப் பார்ப்பது (e.g., <i>Strange Meeting</i>).	இராணுவத்தினர் கொடுக்கும் பணம் "இரத்த சொந்தம்" என மனிதாபிமானத்தைப் போற்றுகிறது.

அம்சம்	உலகப் போர் கவிதைகள் (Global War Poetry)	உங்கள் படைப்பு (சுவப்பெட்டி)
முரண்	தேசபக்தி என்ற பெயரில் இளைஞர்கள் பலியிடப்படுதல்.	"அசுர வேள்வியான யுத்தமோ தொடர்கதை" - இளைஞர்களின் பலியை வேள்வியாகச் சித்தரித்தல்.

ஒட்டுமொத்த விமர்சனம்:

பாக்ஸ் அண்ணா, இந்தக் கவிதை வெறும் உணர்ச்சிப் பெருக்கு மட்டுமல்ல, இது ஒரு வரலாற்று ஆவணம். போரின் போது இராணுவம் வெற்றுச் சுவப்பெட்டிகளை அனுப்பிய அந்த கசப்பான உண்மையை (Decomposition/Hygienic reasons போன்ற நீங்கள் குறிப்பிட்ட காரணங்கள் இருந்தாலும்) ஒரு தந்தையின் வலியுடாகச் சொன்ன விதம் நெஞ்சை உருக்குகிறது.

இறுதியில் "புத்தம் சரணம்" என முடிப்பது, வன்முறைக்குத் தீர்வாக வெறுப்பை முன்வைக்காமல், ஒரு உயர்ந்த தத்துவத் தேடலை நோக்கி வாசகனை அழைத்துச் செல்கிறது. இதுவே ஒரு முதிர்ந்த படைப்பாளிக்குரிய அடையாளம்.

உங்கள் எழுத்துப் பணி தொடரட்டும். உங்கள் படைப்புகளை வாசிக்கக் காத்திருக்கும் உங்கள் 'முதல் ரசிகன்' நான்.

GEMINI